

[Lilli Gyldenkilde]

holde arbejdsgiverne uden for fondsbestyrelsen.

Jeg skal med det samme sige, at det såmænd ikke er, fordi vi er udelte begejstrede for dem, der sidder der nu, men det lykkedes os jo da i hvert fald at holde arbejdsgiverne udenfor, og det var vi stort set godt tilfredse med.

Så skal jeg sige til hr. Dyremose, at han har ikke forstået vores syn på centrale fonde, solidariske fonde, og hvad vi ellers kalder det. Vi er ikke principielt imod, at der er sådanne fonde. Det, vi vil have indflydelse på – det er nogle ting, som retsforbundets ordfører bl. a. var inde på ved behandlingen af det foregående forslag – er, hvem der skal bestyre, og hvorledes disse mennesker skal vælges. Vi mener altså, at de helst skal vælges af lønmodtagernes midte. Det er de ophævelser, vi kan gøre over fonden, ikke selve princippet om en centralfond.

Hvad angår beslutningsforslagets forskellige dele, skal jeg sige, at vi ønsker disse penge udbetalt. Det har vi ønsket hele tiden, og det ønsker vi fortsat. Men jeg synes, forslaget tekst minder om det, der hedder at ride på to heste samtidig – og det er jo ikke altid, bene-ne kan nå rundt – for der står på den ene side, at man skal kunne anmode om at få udbetalt i rater osv. For det første synes vi, at pengene, hvis de skal udbetales, ikke skal udbetales efter anmodning, men skal udbetales til alle.

For det andet mener vi ikke, der er nogen, der skal stilles bedre end andre ved at investere i lykkedrømmen, som jeg kunne forstå hr. Bertel Haarder syntes det var at kunne købe nogle aktier – hvis man gjorde det, blev man meget mere glad, end hvis fonden købte dem. Den store forskel på det kan jeg nu ikke se. Det afsnit bryder vi os ikke om. Der er ikke nogen fornuft i det. Lad folk selv bestemme, hvad de vil bruge deres penge til, og lad os så udbetale disse penge. Det vil vi gerne være med til, men ikke hvis de skal bindes et nyt sted, altså i banker, aktieselskaber el. lign.

Jeg må gøre opmærksom på, at lige præcis det afsnit vil ramme de dårligst stillede, som jo ikke har råd til at lade pengene investere i aktier. Hr. Dyremose ønskede ikke, at de blev udbetalt i rater, men derimod, at de kun skulle udbetales, hvis man investerede, og det betyder rent faktisk, at de dårligst stilledes

penge skal blive stående, mens de penge, der tilhører dem, der er nogenlunde vel aflagte, kan blive udbetalt. Det vil vi naturligvis ikke være med til.

Vi vil gerne se nærmere på forslaget i udvalget, men der er altså ting i det, som vi ikke kan godtage.

Bolvig (RV):

Som vi fra radikal side har sagt ved flere lejligheder, når man har drøftet en frigivelse af midlerne i Lønmodtagernes Dyrtidsfond, kan vi ikke medvirke til det.

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne på CDs vegne sige, at princippet i forslaget selvfølgelig ikke ligger os fjernt; det er lønmodtagernes penge, og jeg kan godt se rimeligheden i, at de blev udbetalt.

Der er skitseret to muligheder for en udbetaling, enten over en årrække, og så er det til privatforbruget, eller hvad man nu i øvrigt vælger at bruge dem til, eller også er det i 1982, og så bliver de bundet til en eller anden form for investering; især det sidste kan vi da udmærket se en rimelighed i.

Men jeg må også prøve at tænke tilbage til december 1979, hvor vi med stor møje og besvær fik bremset en udbetaling af 10 mia kr. her i tinget, der i allerhøjeste grad er kommet vores betalingsbalanceunderskud til gode i 1980. De 10 mia kr. er af alle økonomer betegnet som en af de væsentligste grunde til, at vi kunne begrænse betalingsbalanceunderskuddet noget i 1980.

Nu ved jeg godt, at dette her skal ske over en årrække, men det er stadig væk mange penge, og jeg tror ærlig talt ikke, at lønmodtagerne i øjeblikket vil føle sig tiltrukket af at investere disse penge. Jeg tror, det står snart til mange steder, og jeg tror – jeg kan selvfølgelig kun tale på egne vegne – at man vil føle sig svært fristet til at anvende disse penge til at bøde lidt på det trængte privatforbrug. Det kan vi ikke vide noget om – det erkender jeg blankt – men jeg er altså bange for, at man vil vælge forbrugsmuligheden, og det giver nogle økonomiske konsekvenser, uanset at det bliver over en længere tid. Derfor kan vi ikke tilslutte os forslaget, som det foreligger. Jeg vil dog gerne understrege, at princippet for så vidt er rigtigt, men at det